

mening vil vise sig, at vi have staaet overfor en hel Del fantastiske Ideer paa dette Omraade. Der har i de senere Aar været foretaget ret fyldige Undersøgelser af Levnedsmidler og dermed ligestillede Sager her for Kjøbenhavns Vedkommende, idet Kjøbenhavns Sundhedskommission har gjort Afford med Professor Stein, ifølge hvilken han har foretaget en Mæsse Undersøgelser, som gennemgaaende have vist, at Tilstanden her slet ikke er saa farlig, og at de Tilfælde, hvor det har været paavist, at Tingene ikke have været absolut det, de have gaaet for, have været aldeles forsvindende og aldeles ubetydelige. Jeg har nærmest den Tro, at ved at fortsætte disse Undersøgelser for Landets Vedkommende, som det nu er Meningen at gøre, vil man komme til det samme Resultat, ja maatte til et Resultat, som stiller Tilstanden i et endnu gunstigere Lys. Det er jo højt sandsynligt, at man i Hovedstaden i større Omfang forsøger saadanne Bedragerier med Levnedsmidler end omkring i Provinserne og særlig paa Landet. Men alt det er Ting, hvor man staar med Mening mod Mening, Paastand mod Paastand, uden at have noget sikkert at grunde det paa, indtil man har faaet en saadan Institution, hvortil man kan henvende sig og faa disse Spørgsmaal undergibne tilstrækkelig Prøvelse og de derved indbundne Resultater komme til at ligge for. Derfor ere ogsaa de to Retninger mødtes i Indstillingen om, at Staten sørger for at staffe sig et saadant Laboratorium, som der er Tale om i Forslagets § 1, og staffe dette Laboratorium Betingelserne for at faa tilstrækkelige Prøver spredte ud over Landet, samt at fremskaffe Materiale til Bedømmelse af, hvad dette Laboratorium har fundet og paavist paa disse Omraader.

Naar man kommer ud over det, er det, at Uoverensstemmelserne ere komne. Saa har den Side, hvortil jeg hører, troet, at vi ikke kunne gaa videre paa det nuværende Trin, idet man vilde have, at man paa Grundlag af den Undersøgellesperiode, som nu er foreslaaet til 3 Aar, skulde tage Spørgsmaalet op til videre Behandling og muligt foretage andre Skridt, hvis Tilstanden skulde opfordre dertil. Smidlertid er der allerede ved Folketingets forrige Behandling kommet en Paragraf til, som jeg i Grunden nærmest vil betegne som en Honorparagraf, en Paragraf, hvorved den Side, hvortil jeg hører, har ment at gøre det muligt for andre, som have engageret sig temmelig stærkt paa Straffebestemmelserne, dog at gaa ind paa dem, selv om det ikke var saa betryggende Regler, som man fra andre Sider ønskede. Det har derfor fra vor

Side været et Ønske, at se at give et vist Tillæg til Straffebestemmelserne under en saadan Form, at det i Realiteten ikke vil komme til at gribe alt for stærkt ind i den bestaaende Retstilstand paa dette Omraade. Dette søgte vi at faa flaa i den Paragraf, som blev sat ind her i Tinget ved den Behandling, og som gik til Landstinget. Den er bleven ændret noget i Landstinget, men jeg skal indrømme, at i Realiteten set ville disse Ændringer forhaabentlig ikke faa meget stor reel Betydning, idet Strafferammerne blive de samme overfor de Forseelser, her er Tale om. Vort Forslag, som det gik fra Folketinget, gik ud paa, at de Forseelser, som her er Tale om, skulde straffes med Bøder, men at denne Straf kunde stige til Fængsel. Nu er Forholdet vendt om, idet Landstinget har sagt, at det skal være Fængsel, som kan tynke til Bøder. Man vil altsaa se, at i begge Forslagene er Straffen Bøder eller Fængsel. Vor Indstilling gik ud paa, at den principale Straf var Bøder, det, man i Grunden regnede for det normale, men at den kunde stige til Fængsel, hvorimod Landstinget siger det modsatte, at Straffen egentlig er Fængsel, som kan gaa ned til Bøder. I Virkeligheden staa altsaa Domstolene med det samme Støn. Der er kun eet enkelt Sted, hvor Skonnet er udelukket, nemlig hvor disse Forseelser begaas anden Gang; der kunne de efter den nuværende Affattelse ikke længere lade dem slippe med Bøder, men skulle anvende Fængsel; det kunne de derimod efter Forslaget, som det kom fra Folketinget. I alle andre Tilfælde have de Valget mellem Bøder og Fængsel. Det, jeg nu i Grunden har nogen Frygt for overfor denne Paragraf, er, at den kan volde nogen Konfusion, særlig overfor Underdomstolene paa de første Trin af en Sag. Der er jeg ikke ganske sikker paa, at det, at man har faaet flere Straffebestemmelser, ikke vil give nogen Vidbrede i Benyttelsen i Begyndelsen af en saadan Periode. Derimod har jeg mere Tro til, at efterhaanden som dette Forhold udvikler sig videre, vil der særlig fra de overordnede Domstoles Side staves en klar og tydelig Retspraksis, som vil gaa i Retning af, at hvor det er Forseelser af væsentlig Betydning, som i og for sig indeholde virkelige og betydelige Bedragerier, der bliver Straffen ogsaa alvorlig, hvad intet Menneſte har noget imod. Der er jo intet Menneſte, der vil have, at Bedragerier af Betydning skulle gaa fri; men hvor Forseelsen derimod er ret betydningsløs, af ringe Omfang og ikke af nogen indgribende Natur, vil man ogsaa anvende den mildest mulige Straf. Det er det, som er min For-